Rok XX. Nr. 3.

DZIENNIK URZĘDOWY

c. k. Rady szkolnej krajowej w Galicyi.

Redagowany w c. k. Radzie szkolnej krajowej.

Wydany dnia 15. marca 1916.

L. 1121/III.

Okólnik

c. k. Rady szkolnej krajowej do Dyrekcyi wszystkich państwowych szkół średnich, seminaryów nauczycielskich, szkół handlowych, oraz c. k. Rad szkolnych okręgowych w sprawie popierania Stowarzyszenia »Czerwonego Krzyża«.

Reskryptem Prezydyum c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 16. lutego 1915 l. 37, wydanym na podstawie reskryptu J. E. Pana Ministra Wyznań i Oświaty z dnia 6. lutego 1915 l. 158, zwrócono uwagę kilkunastu urzędujących wówczas c. k. Rad szkolnych okręgowych, tudzież Dyrekcyi nielicznych czynnych szkół średnich i innych pokrewnych szkół państwowych na wielką pożyteczność Stowarzyszenia „Czerwonego Krzyża“ oraz na potrzebę zasilania funduszów tego, szczytne a w obecnych czasach ciężkie zadanie pełniącego Towarzystwa funduszami i polecono dołożyć usiłowań, aby młodzież pospieszyła ze skromnymi chociażby datkami na rzecz „Czerwonego Krzyża“.

Reskryptem z dnia 29. stycznia 1916 l. 29.857/1915 c. k. Ministerstwo Wyznań i Oświaty zakomunikowało Radzie szkolnej krajowej wniosek, który otrzymał „Zarząd związkowy austr. Towarzystwa „Czerwonego Krzyża“ mianowicie, aby dla ożywienia oraz polepszenia wyniku składek szkolnych powtarzać je w szkołach co tygodnia, jednak tak, by każdy uczeń przyczyniał się drobnym tylko datkiem n. p. po 1 halerzu. Wsku-

tek tego Rada szkolna krajowa poleca, aby Dyrekcye szkół i Rady szkolne okręgowe zarządziły we wszystkich szkołach na rzecz „Czerwonego Krzyża" składki tygodniowe, a to zawsze w ten sam dzień tygodnia np. każdego piątku, przy udziale gospodarzy klas i pod nadzorem kierowników szkół, jednakże bez wywierania jakiegokolwiek bezpośredniego lub pośredniego przymusu. Aby umożliwić wzięcie udziału jak najliczniejszym rzeszom młodzieży szkolnej w tych składkach, oznacza się wysokość jednorazowego datku na 1 halerz, względnie najwyżej na 2 halerze. Przytem wyklucza się powierzanie zbierania składek samym uczniom lecz winien zbierać je nauczyciel klasy względnie kierownik szkoły. Zebrane co tygodnia kwoty mają być co drugi tydzień odsyłane na ręce właściwego c. k. Starosty, który pieniądze odeszle do biura krajowego Stowarzyszenia „Czerwonego Krzyża" przy c. k. Namiestnictwie w Białej.

C. k. Rada szkolna krajowa wyraża nadzieję, że nauczycielstwo całego kraju wywiąże się z powierzonej mu misyi z należytym pożytkiem dla sprawy i z takiem poświęceniem, jakiego w czasie obecnej wojny niejednokrotnie złożyło dowody, oraz że skorzysta z tej sposobności, aby przez współdziałanie także z domem rodzicielskim przyczynić się do wychowania współczujących z niedolą członków społeczeństwa.

Reskrypt, o którym na wstępie mowa, przytacza się w dosłownem brzmieniu.

Z c. k. Rady szkolnej krajowej.

W Białej, dnia 9. lutego 1916.

W zastępstwie
Okęcki.

Reskrypt Prezydyum Rady szkolnej krajowej z 16. lutego 1915 l. 37/pr.

Wybitne osobistości Stanów Zjednoczonych Ameryki północnej podjęły starania celem zjednywania młodzieży szkół wszystkich kategoryi, słuchaczów uniwersytetów i innych wyższych zakładów naukowych, do współudziału w świadczeniach na cele „Czerwonego Krzyża", aby temu dziełu miłosierdzia ludzkiego dostarczyć jak najwięcej środków na wspomaganie w najszerszej mierze wszystkich europejskich Towarzystw tej instytucyi.

Wymaga się zatem od młodzieży, aby każdy uczeń czy słuchacz i każda uczenica w jednym dniu miesiąca, zaoszczędzony przez wyrzeczenie się osobiste grosz ofiarowali na ołtarzu miłości bliźniego.

I my winniśmy pójść za tym pięknym przykładem.

Winniśmy mianowicie wskazać młodzieży straszną grozę wojny, bezmiar szerzonego przez nią zniszczenia, nieszczęść i klęsk, gnębiących szczególnie nasz kraj, wzbudzić przez to w tkliwych sercach głęboką litość i poczucie obowiązku niesienia co sił ratunku, ulgi, pomocy i pociechy niezliczonym szeregom żołnierzy, któ-

rzy porzuciwszy dom i rodzinę poszli w obronie Państwa i jego mieszkańców walczyć z wrogiem, znosić nieopisane trudy i narażać się na rany, kalectwo i śmierć w straszliwej nieraz męce — winniśmy przedstawić, że Towarzystwo „Czerwonego Krzyża" służy najszczytniej pojętemu miłosierdziu opiekując się rannymi i w tym celu z datków dobroczynnych zbiera fundusze na opędzanie ogromnych kosztów, łożonych na utrzymanie szpitali, że przeto każdy, kto te instytucyę wspiera, staje się czynnym uczestnikiem wzniosłego dzieła miłości.

W myśl rozporządzenia c. k. Ministerstwa Wyznań i Oświaty z dnia 6. lutego 1915 L. 158/K. U. M. poleca się przeto Dyrekcyom i Zarządom szkół, z pomocą członków grona nauczycielskiego dołożyć szczerych usiłowań celem wywarcia wpływu na młodzież w wytkniętym kierunku, a należy spodziewać się, że młodzież ta pójdzie za głosem swych przewodników, zrozumie konieczność ofiary i chętnie pospieszy ze skromnymi chociażby datkami na rzecz „Czerwonego Krzyża".

Dzień zbierania datków wyznaczą Dyrekcye (Zarządy) według własnego uznania, obmyślą sposób doprowadzenia ich do właściwego miejsca przeznaczenia, a o wyniku swych zarządzeń doniosą c. k. Radzie szkolnej krajowej najpóźniej do 15. maja 1915.

Za c. k. Namiestnika
Dembowski.

L. 1334/III.

O k ó l n i k

c. k. Rady szkolnej krajowej do Dyrekcyi wszystkich gimnazyów, szkół realnych, seminaryów nauczycielskich państwowych i prywatnych z prawem publiczności, oraz c. k. Rad szkolnych okręgowych w sprawie ubezpieczenia na wypadek śmierci w czasie wojny.

C. k. Namiestnictwo okólnikiem z dnia 12. listopada 1915 l. 32.681/pr. i z dnia 28. stycznia 1916 l. 2086/Z. A. O. podało do wiadomości publicznej za pośrednictwem Władz politycznych wszczętą przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych akcyę ubezpieczenia oficerów i żołnierzy na wypadek śmierci w czasie wojny.

Polega ono w krótkim zarysie na następujących zasadach:

Ponieważ rodziny żołnierzy powołanych do czynnej służby w armii lub w pospolitem ruszeniu mogą znaleźć się na wypadek śmierci ojca, syna lub innego członka i żywiciela rodziny w bardzo krytycznem położeniu materyalnem, zwłaszcza w pierwszej chwili po jego stracie, przeto aby temu zapobiedz wprowadzono w życie ubezpieczenie wojenne. Różni

się ono od dotychczas praktykowanego ubezpieczenia na życie tem, że mogą uskutecznić je, nawet w razie nieobecności pełniącego służbę wojskową, członkowie jego rodziny pozostali w domu a także obce osoby z pobudek humanitarnych, a to niewielkim kosztem pod bardzo przystępnymi i dogodnymi warunkami. Tak np. premia od ubezpieczenia w stosunku do kapitału 1000 K od żołnierza należącego do wojska, rezerwy lub obrony krajowej wynosi 70 K, od żołnierza należącego do trenu i do oddziałów sanitarnych i lekarzy wojskowych 55 K a od żołnierza służącego w pospolitem ruszeniu lub legionach wynosi 45 K rocznie. Ubezpieczający oprócz premii nie opłaca żadnych należytości stemplowych lub innych. Nadto rodziny, które pobierają zasiłek na utrzymanie z kas państwowych, mogą opłacić premię z zaliczki, której w tym celu udzieli im Fundusz wdów i sierót wspólnej siły zbrojnej, a ściągnie potem z pobieranego zasiłku w 10. ratach półmiesięcznych po 7 K, 5 K 50 h i 4 K 50 h. Wypłata ubezpieczonej sumy następuje w każdym wypadku jeśli ubezpieczony umrze w ciągu roku od dnia ubezpieczenia, czyto wskutek ran lub choroby, których nabawił się na wojnie, czy umrze w niewoli lub zaginie, czy wreszcie umrze po powrocie z wojny do domu śmiercią naturalną przed upływem roku od zgłoszenia ubezpieczenia. Jedynie w razie samobójstwa ubezpieczonego przepada suma ubezpieczona. Można wreszcie pod dogodnymi warunkami zamienić ubezpieczenie wojenne na ubezpieczenie zwyczajne na życie.

Niedawno utworzył c. k. austryacki Fundusz wojskowy dla wdów i sierót biura ubezpieczeń wojennych w Krakowie w budynku c. k. Starostwa i we Lwowie w budynku c. k. Namiestnictwa.

Co do bliższych szczegółów udzielają wszelkich potrzebnych wyjaśnień wspomniane biura i c. k. Starostwa, a nadto celem wdrożenia akcyi ubezpieczeń wojennych będą kierownicy obu biur objeżdżać w najbliższym czasie powiaty, udzielać potrzebnych wskazówek i ewentualnie przyjmować zgłoszenia ubezpieczeniowe.

C. k. Rada szkolna krajowa poleca Dyrekcyom szkół średnich i seminaryów nauczycielskich podać niniejszy okólnik do wiadomości członków Gron nauczycielskich oraz stałej i pomocniczej służby zakładów, wreszcie rodzin nauczycieli i sług pełniących obecnie służbę wojskową. Również wzywa się c. k. Rady szkolne okręgowe, aby o ile nie uwiadomiły już podwładnego nauczycielstwa wskutek wyraźnego polecenia udzielonego c. k. Starostwom przez c. k. Namiestnictwo w okólniku z 28. stycznia 1916 l. 2086/Z. A. O. w tej sprawie, bezzwłocznie to uczyniły,

zalecając rozpowszechnianie wiadomości o tym tak doniosłym sposobie poprawy bytu wśród ludności miejscowej.

Z c. k. Rady szkolnej krajowej.

W Białej, dnia 24. lutego 1916.

W zastępstwie
Okęcki.

L. 29.464/IV.

Okólnik

c. k. Rady szkolnej krajowej do Dyrekcyi wszystkich gimnazyów i szkół realnych w sprawie wydawania świadectw uczniom, którzy nie przedłożyli przy wpisie wymaganych dokumentów.

Ponieważ z początkiem bieżącego roku szkolnego zgłosiło się do zapisu do szkół średnich wielu uczniów nie posiadających wymaganych dokumentów, przeto w sprawie wydawania takim uczniom świadectw szkolnych zarządza się co następuje:

Przedewszystkiem należy dążyć do tego, by wszystkie daty i okoliczności decydujące o uprawnieniu uczniów do wpisu lub uzyskania świadectw klasowych i t. p. były udowodnione przepisanymi autentycznymi dokumentami.

O ile uczeń ich nie przedłoży, należy jeszcze rozróżniać przypadki, w których czy to ze względu na stałe zamieszkanie ucznia w okolicach kraju będących jeszcze pod inwazyą nieprzyjacielską, czy na zniszczenie jego domostwa lub aktów odnośnej szkoły (zakładu) względnie aktów stanu cywilnego (metryk) niemożliwość dostarczenia potrzebnych dokumentów jest niewątpliwa, od przypadków, w których wydarzenia wojenne mogłyby być tylko wygodnym płaszczykiem bądź dla nadużyć, bądź dla wygody ucznia względnie jego nadzoru domowego, celem oszczędzenia zachodu około uzyskania potrzebnych dokumentów. Stosowanie więc ulg, o których niżej mowa, wymaga wielkiej ostrożności i czujności ze strony Dyrekcyi, które o ile niemożność dostarczenia dokumentów nie jest odrazu oczywistą, winny badać przez korespondencyę urzędową, czy podane przez stronę interesowaną przeszkody w dostarczeniu dokumentów rzeczywiście istnieją.

1. Z tem zastrzeżeniem upoważnia się Dyrekcye, aby uczniom klasy pierwszej, względnie klasy pierwszej skombinowanej, których przypuszczono do egzaminu wstępnego a następnie przyjęto do zakładu bez przedłożenia przez nich metryki urodzin, z końcem pierwszego półrocza b. r. szkolnego wydano zamiast półrocznych wykazów cenzur, względnie świadectw rocznych, niestemplowane poświadczenia na zwykłych blankietach i w zwykłej formie z tą różnicą, że przed słowami „świadectwo roczne“, względnie „półroczny wykaz cenzur“, należy w sposób wpadający w oko wpisać słowa: „Poświadczenie tymczasowe zamiast...“. Nadto należy na poświadczeniu umieścić uwagę, że będzie ono wymienione na świadectwo z pełną ważnością względnie na takiż wykaz cenzur, dopiero gdy uczeń przedłoży metrykę urodzin. W odpowiedniej rubryce katalogu głównego, względnie klasowego, należy uwidocznić, że uczniowi wydano tylko poświadczenie tymczasowe. Po przedłożeniu metryki należy wydać uczniowi świadectwo oryginalne za zwrotem poświadczenia tymczasowego, uwidoczniając i tę okoliczność w katalogach zakładu.

2. Analogicznie postąpią Dyrekcye z tymi uczniami klas wyższych, których przyjęto do zakładu bez świadectw z poprzednich studyów względnie innych dokumentów, należy ich jednak wezwać, by o odpowiednie poświadczenia starali się u profesorów lub dyrektorów swoich poprzednich zakładów. Uczniowie, którzy posiadają tylko poświadczenie jednego z profesorów, a nie mogą otrzymać świadectwa ze swej Dyrekcyi, mają się starać o poświadczenie Rady szkolnej krajowej. Poświadczenie Rady szkolnej krajowej lub urzędowe a stanowcze poświadczenie właściwej Dyrekcyi muszą z konieczności zastąpić świadectwa wydane przez zakład aż do czasu przedłożenia tych ostatnich.

3. Niemożliwość stwierdzenia daty urodzenia u uczniów, którzy udowodnili w sposób wyżej wskazany, że klasę poprzednią pomyślnie ukończyli, nie stanowi przeszkody w wydaniu im świadectwa rocznego. W tych przypadkach wolno umieścić datę urodzenia podaną przez ucznia, względnie rodziców, umieszczając w nawiasie uwagę: „według podania (rodziców) ucznia“. Uwaga ta będzie w przyszłości wskazówką dla Dyrekcyi, że od ucznia należy zażądać okazania metryki urodzin, gdy stosunki na to już zezwolą.

4. Dyrekcye założą osobny wykaz imienny uczniów, którzy z tego rodzaju dyspenzą (od przedłożenia metryki urodzenia lub innych dokumentów) bądźto zostali do zakładu wpisani, bądź uzyskali świadectwo szkolne względnie poświadczenie i na tej podstawie będą obowiązane w przyszłości ponaglać z urzędu uczniów względnie ich rodziców lub

opiekunów o dodatkowe przedłożenie oryginalnych dokumentów, nie dopuszczając aby sprawa poszła w niepamięć.

Z c. k. Rady szkolnej krajowej.

W Białej, dnia 8. stycznia 1916.

W zastępstwie
Okęcki.

Wiadomości osobiste.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 7. lutego b. r. nadać najmiłościwiej:

Order Żelaznej Korony III. klasy:

radcy Rządu dr. Ernestowi Bandrowskiemu dyrektorowi państwowej szkoły przemysłowej w Krakowie;
radcy Rządu Antoniemu Pawlowskiemu dyrektorowi Akademii handlowej we Lwowie
dr. Leonowi Sternbachowi profesorowi Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, Członkowi c. k. Rady szkolnej krajowej.

Krzyż kawalerski orderu Franciszka Józefa:

Władysławowi Ekielskiemu profesorowi państwowej szkoły przemysłowej w Krakowie;
Wojciechowi Grzegorzewiczowi dyrektorowi gimnazyum w Tłumaczu;
radcy szkolnemu Michałowi Nowosielskiemu c. k. okręgowemu inspektorowi szkolnemu dla okręgu miejskiego we Lwowie;
Stanisławowi Sobińskiemu dyrektorowi szkoły realnej w Tarnobrzegu.

Tytuł radcy Rządu:

Janowi Dziurzyńskiemu dyrektorowi I. szkoły realnej w Krakowie;
Waleryanowi Heckowi dyrektorowi gimnazyum w Trembowli;
Eliaszowi Kokorudzowi dyrektorowi gimnazyum akademickiego we Lwowie;
Arturowi Passendorferowi dyrektorowi II. szkoły realnej we Lwowie;
Franciszkowi Smereczyńskiemu dyrektorowi c. k. szkoły zawodowej przemysłu żelaznego w Sułkowicach;
dr. Wincentemu Śmiałkowi dyrektorowi IV. gimnazyum we Lwowie.

Tytuł radcy budownictwa:

Józefowi Pokutyńskiemu profesorowi państwowej szkoły przemysłowej w Krakowie;
Adolfowi Weissowi profesorowi państwowej szkoły przemysłowej we Lwowie.

Tytuł Radcy szkolnego:

Alojzemu Bunschowi profesorowi państwowej szkoły przemysłowej w Krakowie;
Julianowi Dobrzańskiemu c. k. okręgowemu inspektorowi szkolnemu dla okręgu miejskiego w Krakowie;

Romanowi Hamczykiewiczowi profesorowi w gimnazyum z ruskim językiem wykładowym w Przemyślu;
Juliuszowi Ippoldtowi profesorowi Akademii handlowej w Krakowie;
dr. Janowi Kreinerowi dyrektorowi gimnazyum w Gródku Jagiellońskim;
Grzegorzowi Nalewajce profesorowi gimnazyum akademickiego we Lwowie;
Adamowi Pytlowi profesorowi gimnazyum w Sanoku;
Waleryanowi Siczyńskiemu profesorowi gimnazyum I. w Tarnowie.

Złoty Krzyż zasługi z koroną:

dr. Zygmuntowi Zagórowskiemu profesorowi gimnazyum I. w Nowym Sączu, przydzielonemu do służby w c. k. Radzie szkolnej krajowej;
Henrykowi Bromilskiemu c. k. okręgowemu inspektorowi szkolnemu w Gródku Jagiellońskim;
Aleksandrowi Dreżepolskiemu nauczycielowi szkoły ćwiczeń w seminaryum nauczycielskiem męskiem we Lwowie;
Kazimierzowi Mazurkiewiczowi nauczycielowi szkoły ćwiczeń w seminaryum nauczycielskiem męskiem w Rzeszowie;
Stefanowi Skorobohatemu nauczycielowi szkoły ćwiczeń w seminaryum nauczycielskiem męskiem we Lwowie;
Maryi Strzeleckiej nauczycielce szkoły ćwiczeń w seminaryum nauczycielskiem żeńskiem we Lwowie.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lutego b. r. nadać najmiłościwiej profesorowi państwowej szkoły przemysłowej we Lwowie, Juliuszowi Głowackiemu, przy sposobności przeniesienia go na własną prośbę w stały stan spoczynku, tytuł radcy szkolnego.

Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem pismem odręcznem z 31. stycznia b. r. raczył najmiłościwiej nadać Stanisławowi Łukaszkiewiczowi, nauczycielowi kierującemu 4-klasowej szkoły ludowej w Świrzu w okręgu przemyślańskim, w uznaniu wybitnie patryotycznego i pełnego poświęcenia zachowania się wobec nieprzyjaciela, złoty krzyż zasługi na wstędze medalu waleczności.

Jego Ces. i Król. Wysokość Najdostojniejszy Arcyksiążę Franciszek Salwator jako Zastępca Protektora „Czerwonego Krzyża" w Monarchii, raczył Wyższem postanowieniem z dnia 23. września 1915 nadać w poruczonym Mu Najwyżej przez Jego Ces. i Król. Apostolską Mość zakresie działania, odznakę honorową II. klasy „Czerwonego Krzyża" z dekoracyą wojenną Helenie Szczerbiance nauczycielce 6-klasowej szkoły ludowej żeńskiej w Nowym Targu. a Wyższem postanowieniem z 17. września 1915 srebrny medal honorowy „Czerwonego Krzyża" z dekoracyą wojenną Izabeli Liberakowej, nauczycielce kierującej tej samej szkoły.

JE. Pan Minister Wyznań i Oświaty przyznał VII. klasę rangi profesorom: ks. Bohdanowi Bodiańskiemu w seminaryum nauczycielskiem męskiem we Lwowie, ks. Michałowi Ortyńskiemu i Ignacemu Suskiemu w seminaryum nauczycielskiem męskiem w Samborze. VIII. klasę rangi ks. dr. Szymonowi Hanuszkowi w seminaryum nauczycielskiem męskiem w Krakowie i ks. dr. Wojciechowi Tomace w seminaryum nauczycielskiem żeńskiem w Przemyślu.

JE. Pan Minister Wyznań i Oświaty przyznał VIII. klasę rangi nauczycielom szkół ćwiczeń c. k. seminaryów nauczycielskich:

Janowi Motakowi w Krakowie, Franciszkowi Kaiserowi w Sokalu, Władysławowi Ścieżyńskiemu i Ignacemu Sekurze w Samborze, Feliksowi Długoszewskiemu w Starym Sączu, Antoniemu Adamusowi, Michałowi Dewosserowi i Aleksandrowi Saloniemu w Stanisławowie, tudzież Barbarze Lityńskiej nauczycielce szkoły ćwiczeń w c. k. seminaryum nauczycielskiem żeńskiem we Lwowie.

JE. Pan Minister Wyznań i Oświaty przyznał IX. klasę rangi nauczycielom szkół ćwiczeń c. k. seminaryów nauczycielskich:

Aleksandrowi Bilutowi w Krośnie, Andrzejowi Krochmalukowi w Stanisławowie, Edmundowi Łuczyńskiemu w Stanisławowie, Stefanowi Patockiemu w Tarnowie i Henryce Chrzanowskiej nauczycielce szkoły ćwiczeń w c. k. seminaryum nauczycielskiem żeńskiem w Krakowie, tudzież Karolowi Streitowi nauczycielowi muzyki w c. k. seminaryum nauczycielskiem męskiem w Samborze i Julii Baranowskiej nauczycielce muzyki w c. k. seminaryum nauczycielskiem żeńskiem w Krakowie.

JE. Pan Minister robót publicznych przyznał Marcinowi Sosze, nauczycielowi c. k. szkoły przemysłowej we Lwowie, z okazyi zatwierdzenia go w zawodzie nauczycielskim, tytuł profesora.

C. k. Rada szkolna krajowa zamianowała Tadeusza Czaykowskiego, radcę szkolnego i kierownika c. k. seminaryum nauczycielskiego męskiego w Krośnie, dyrektorem c. k. Komisyi egzaminacyjnej dla nauczycielek robót ręcznych kobiecych w szkołach ludowych pospolitych, ustanowionej przy tym zakładzie.

C. k. Rada szkolna krajowa zatwierdziła w zawodzie nauczycielskim, nadając im tytuł c. k. profesora, następujących rzeczywistych nauczycieli w szkołach średnich:

dr. Brunona Kozłowskiego w gimnazyum z polskim językiem wykładowym w Przemyślu; Piotra Hodowańca i Eugeniusza Forostynę w gimnazyum z ruskim językiem wykładowym w Przemyślu; Jana Sierosławskiego w gimnazyum w Nowym Targu; Feliksa Szpunara w gimnazyum III. w Krakowie; Jana Solaka i Teofila Klinga w filii gimnazyum w Samborze; Jana Stokłosę w gimnazyum w Wadowicach; Władysława Traunfellnera w gimnazyum w Samborze.

C. k. Rada szkolna krajowa zamianowała zastępcami nauczycieli w szkołach średnich:

Pawła Wolańskiego w gimnazyum z ruskim językiem wykładowym w Przemyślu; Michała Strutyńskiego w gimnazyum z ruskim językiem wykładowym w Stanisławowie; Jana Andrószowskiego w I. szkole realnej we Lwowie; ks. Juliana Tatomira zastępcą nauczyciela religii gr. kat. w filii gimnazyum w Samborze.

C. k. Rada szkolna krajowa wykonując swe uchwały z roku 1914 zamianowała w szkołach ludowych:

Teodora Szypułę dyrektorem 3-klasowej szkoły wydziałowej męskiej połączonej z 4-klasową szkołą pospolitą im. Kopernika w Tarnowie;

Wilhelminę Zadorecką nauczycielką 3-klasowej szkoły wydziałowej żeńskiej w Brzeżanach;

Jana Blaickego nauczycielem 4-klasowej szkoły pospolitej męskiej połączonej z wydziałową im. Kordeckiego we Lwowie;

Włodzimierza Tomczyńskiego nauczy ielem 4-klasowej szkoły w Trzebini mieście;

Stanisława Gąsiorowskiego nauczycielem 1-klasowej szkoły w Dębie.

Zmarli:

Józef Duszkiewicz stały nauczyciel kierujący 2-klasowej szkoły w Rzochowie w okręgu mieleckim, zmarł dnia 19. listopada 1915 w 51. roku życia a w 29. roku służby;

Alfred Jackowski stały nauczyciel kierujący 2-klasowej szkoły w Nowosiółkach oparskich w okręgu rudeckim;

S. Cecylia Kaczmarek stała nauczycielka 1-klasowej szkoły w Zazulach w okręgu złoczowskim, zmarła w czerwcu 1915 w 15. roku służby,

Anna Kiełbówna stała nauczycielka 1-klasowej szkoły w Alfredówce w okręgu tarnobrzeskim, zmarła dnia 9. stycznia 1916 w 31. roku życia a w 7. roku służby;

Jan Koczerhan stały nauczyciel 1-klasowej szkoły w Mszańcu w okręgu starosamborskim, zmarł dnia 18. grudnia 1914;

Adolf Marynowicz tymczasowy nauczyciel 1-klasowej szkoły w Bednarówce w okręgu nadwórniańskim, zmarł dnia 10. marca 1915 w 4. roku służby;

Józef Ogorzały stały nauczyciel kierujący 2-klasowej szkoły w Słopnicach królewskich w okręgu limanowskim, zmarł dnia 1. sierpnia 1914 w 43. roku życia a w 23. roku służby;

Aniela Petrykowska stała nauczycielka 5-klasowej szkoły w Starej Soli w okręgu starosamborskim, zmarła dnia 29. stycznia 1915 w 31. roku życia;

Włodzimierz Rusyniak stały nauczyciel 1-klasowej szkoły w Hańczowej w okręgu gorlickim;

Jan Serafin stały nauczyciel kierujący 6-klasowej szkoły żeńskiej w Horodence, zmarł dnia 25. stycznia b. r. w 60. roku życia a w 37. roku służby;

Józef Sikora stały nauczyciel kierujący 5-klasowej szkoły w Limanowej, zmarł dnia 19. sierpnia 1914 w 53. roku życia a w 33. roku służby;

Marya Topiłkówna stała nauczycielka 1-klasowej szkoły w Hucisku w okręgu żółkiewskim, zmarła dnia 6. stycznia 1916 w 40. roku życia a w 15. roku służby;

Kazimiera ze Szymańskich Wawrzaszkowa tymczasowa nauczycielka 1-klasowej szkoły w Wydrzy w okręgu łańcuckim, zmarła dnia 22. stycznia 1916;

Antonina z Gordijczuków Wełyhorska tymczasowa nauczycielka 4-klasowej szkoły w Korszowie w okręgu kołomyjskim, zmarła dnia 14. stycznia 1916 w 32. roku życia a w 10. roku służby;

Helena z Bednarskich Wiatrowa stała nauczycielka 5-klasowej szkoły mieszanej w Kańczudze w okręgu przeworskim, zmarła dnia 11. lutego 1916 w 39. roku życia a w 19. roku służby.

Ogłoszenia.

C. k. Rada szkolna krajowa postanowiła wznowić dalsze wydawnictwo „Czasopisma pedagogicznego", w którego normalnym toku nastąpiła dłuższa przerwa spowodowana wypadkami wojny i poruczyła redakcyę c. k. krajowemu inspektorowi szkół Kazimierzowi Bruchnalskiemu, do którego w sprawach redakcyjnych należy bezpośrednio się odnosić. (Adres: Biała, c. k. Rada szkolna krajowa).

W celu oszczędzenia kosztów pocztowych mogą członkowie gron nauczycielskich nadsyłać manuskrypty i korespondencye do redaktora za pośrednictwem Dyrekcyi, które pism do c. k. krajowego inspektora szkół wysyłanych nie potrzebują opłacać.

L. 2954/IV. Na podstawie zezwolenia c. k. Ministerstwa Wyznań i Oświaty z dnia 7. października 1915 l. 27.826 (reskrypt c. k. dolno-austryackiej Rady szkolnej krajowej z dnia 21. października 1915 l. 3065/1), istnieją w bieżącym roku szkolnym (1915/16) w Wiedniu dla uchodźczej młodzieży szkół średnich z Galicyi trzy kursy kształcące, a to dwa z polskim językiem wykładowym 1) przy Vereinsgasse 21 (Wien II.) i 2) przy Sophienbrückengasse 22 (Wien III.), jeden zaś z ruskim językiem wykładowym przy Radetzkystrasse 2 (Wien III.). — Na kursach przy Sophienbrückengasse 22 urządzono osobno także naukę tych przedmiotów, które należą do programu nauki wyłącznie w szkołach realnych względnie w gimnazyach realnych. — Przy kursach istnieją po myśli powołanego rozporządzenia ministeryalnego także Komisye dla egzaminów rocznych i maturalnych w języku polskim i ruskim, urzędujące pod przewodnictwem przebywającego obecnie w Wiedniu c. k. krajowego inspektora szkół Dr. Alfreda Jahnera. (Adres: Wien I., Hotel Graben).

Z c. k. Rady szkolnej krajowej.

Biała, dnia 21. lutego 1916.

Nakładem funduszu szkolnego krajowego.
Z drukarni Władysława Łozińskiego we Lwowie, pod zarządem J. Niedopada.